I bylo proto rozhodnutí zsk založené na tomto mylném právním náhledu, zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 5268.

Vojenské věci: O závazku poddůstojníků k navrácení diet vyplacených neprávem za dobu přípravné služby.

(Nález ze dne 7. ledna 1926 č. 25.387/25.)

Věc. Jan G. v R. (adv. Dr. Jar. Melan z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (kap. Dr. Petr Schmied) stran diet za dobu přípravné služby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Nař. rozhodnutím zamítlo mno s poukazem na svůj výnos z 24. března 1923 č. 549.951 s. o. pož. st-lův rekurs proti předepsání k náhradě částky 1405 K na neprávem mu vyplacených dietách za přípravnou službu.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto:

Výnosem z 24. června 1922 upozornilo mno podřízená velitelstva a úřady, že výnosem jeho z 18. března 1922 byl poddůstojníkům v přípravné službě přiznán jen nárok na 1. platovou stupnici rotmistrů z povolání, že však poddůstojníci takoví patří až do jmenování rotmistry z povolání do stavu mužstva a že jest tudíž ve všech ostatních požitkových věcech jejich postupovati podle předpisů platných pro mužstvo.

Odvolávajíc se na tento výnos z 24. června 1922 upozornilo zem. voj. velitelství v Bratislavě administrativním nařízením č. 43/1922, že poddůstojníkům v přípravné službě nenáležejí diety 15 Kč denně, stanovené výslovně jen pro rotmistry z povolání, a nařídilo, aby neprávem vyplacené diety byly vráceny — a ve svém rozkaze z 12. dubna 1923 uveřejnilo, že mno rozhodlo výnosem z 24. března 1923, že upouští od vymáhání náhrady diet neprávem vyplacených poddůstojníkům v přípravné službě vojenské, pokud tyto diety byly nejdéle do dne vyhlášky výnosu z 24./VI. 22 likvidovány, že však diety po 15. červenci 1922 za přípravné služby likvidované a vyplacené nutno bezpodmínečně vrátiti.

Stížnost nepopírá, že sporné diety st-li právem nenáležely, byvše přiznány pouze rotmitrům z povolání a nikoli poddůstojníkům v přípravné službě, a doznává, že byly st-li vyplaceny teprve koncem srpna 1922, — tvrdí však, že st-l má nárok, aby mu diety ony byly ponechány, protože k výplatě jich došlo opožděně, t. j. po 18. červenci 1922 nikoliv jeho vinou, nýbrž vojenských úřadů, takže by byl st-l beze své viny hůře postaven než ostatní, kterým byly tyto diety vyplaceny do 18. července 1922.

Tato námitka není důvodná. Poněvadž řečené diety, jak nesporno, poddůstojníkům v přípravné službě právem nenáležely, neměli poddůstojníci takoví právního nároku na výplatu jich do určité lhůty i jest nerozhodno, byly-li diety ony st-li vyplaceny teprve po 18. červenci 1922 vinou vojenské správy či vinou st-lovou. Rozhodno jest pouze, že žal. úřad prominul výnosem z 24. března 1923 vrácení diet takových jen potud, pokud byly vyplaceny do 18. července 1922. Byly-li však

diety ony vyplaceny st-li, jak stížnost doznává, až po 18. červenci 1922, totiž koncem srpna 1922, — dle spisů stalo se tak dne 21. srpna 1922, — je zřejmo, že st-l na prominutí jich náhrady nároku žádného nemá a bylo stížnost, tvrdící opak, zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 5269.

Vojenské věci: I. Pensionování býv. rak.-uh. voj. gážisty provedené po 28. říjnu 1918 likvidujícím min. války ve Vídni nezakládá nároku na zaopatř. požitky vůči státu čsl. — II. O závazku vrátiti platy poskytnuté zálohou na zaopatř. požitky, které voj. gážistovi nepříslušely.

(Nález ze dne 7. ledna 1926 č. 25.389/25.)

Věc: Bedřich H. v Ú. (adv. Dr. Art. Doctor z Prahy) proti ministerstvu národní obrany stran vrácení požitků.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: St-l sloužil dle svého udání od 1. srpna 1914 do konce října 1918 jako důstojník z povolání v býv. armádě rak.-uherské, byl dekretem likvidujícího min. války ve Vídni z 19. listopadu 1919 převzat na základě usnesení mezinárodní likvidační komise z 13. března 1919 do výslužby a poukázáno mu ode dne 1. března 1919 dočasné výslužné 733 K 33 h a dočasné příbytečné 128 K ročně na dobu 5 roků. O výplatu byla dožádána vojenská pensijní likvidatura v Praze. Výnosem z 28. února 1923, doručeným st-li dne 31. března 1923, zamítlo mno st-lovu žádost za poskytnutí odbytného z důvodu, že st-l jako býv. vojenský gážista z povolání podal sice přihlášku za převzetí do stavu čsl. voj. gážistů z povolání, kteréž žádosti bylo podle osobního věstníku mno č. 82 z r. 1920 vyhověno, že však hlášením z 1. února 1921 prohlásil, že činnou službu vojenskou nastoupiti nehodlá, pročež byl osobním věstníkem č. 62 z r. 1921 přeložen do zálohy a proto nárok na zaopatřovací požitky neb na odbytné dle zákona č. 194/1920 nemá.

Účetním nálezem vojenské pensijní likvidatury v Praze ze 7. července 1923 byl st-li s poukazem na to, že mu nebylo přiznáno ani odbytné ani zaopatř. požitky, předepsán podle § 8 č. 6 a 7 služební knihy H—1 k náhradě přeplatek zaopatř. požitků a záloh na odbytné 5655 K 19 h a uvedeno, že st-li bylo vyplaceno na zaopatř. požitcích hospodářskou správou náhradní baterie hrubého děl. pl. č. 104 za dobu od 1. října 1919 do 29. února 1920 úhrnem 1247 K 81 h a vojenskou pensijní likvidaturou v Praze za březen 1919 až duben 1921 celkem 4407 K 38 h, kteréž částky byly podle výnosu mno č. 550.120 s. o. 38 odd. ex 1923 vyplaceny jako zálohy, tak že je obdržel st-l neprávem.

V rekursu uvedl st-l, že od pluku pobíral čistou gáži a od voj. pensijní likvidatury výslužné, a to až do přeložení do zálohy, a namítal, že požitky ty pobíral vzhledem k svému pensionování likvidujícím min. války ve Vídni v dobré víře a že je také spotřeboval.

Nař. rozhodnutím nebylo rekursu vyhověno z těchto důvodů: »Nemáte nároku na vojenské zaopatř. požitky (odbytné) podle zákona č. 194 a vl. nař. č. 514/1920, poněvadž jste podal přihlášku o přijetí do čsl. armády jako gážista z povolání a této žádosti bylo vyhověno, nespadáte tudíž do kategorie voj. gážistů z povolání, do činné služby nepřevzatých.